

CAPITOLUL –3

A fost oriunde ca niciunde...

— Mă plictisesc! anunță Doru de pe bancheta din spate a mașinii.

În față, părinții se priviră scurt, dându-și simultan ochii peste cap, cu o sincronizare impecabilă și, după toate aparențele, îndelung exersată.

Mama își rula pupilele înapoi și, întorcându-se spre băiat, începu să negocieze:

— De-abia am plecat... Facem o pauză când ajungem la prima benzinărie.

— Nuuuuu, gemu în sinea lui tata, care știa că până la prima benzinărie nu mai e mult.

— Nu la benzinărie, protestă și Doru. Miroase urât.

— Dar tu unde-ai vrea să oprim? La căsuța de turtă dulce? îl iscodi mama, pregătită să-l atragă în jocul de-a popasurile imagine, care le-ar fi asigurat, după calculele ei, încă o oră de mers lin.

Erau propuse, pe rând, destinații din povești, iar dezbaterea avantajelor și dezavantajelor unui popas acolo îi alunga copilului plictiseala preț de cel puțin un ceas.

Numai că, de această dată, Doru nu avea chef de popasuri imaginare.

— Aș vrea să oprim de-adevăratelea într-un loc adevărat, își clarifică el poziția.

— De ce? încercă tata să-l atragă în labirintul *de ce-urilor*, pe care copilul, cum se va vedea, îl cunoștea destul de bine. De ce să oprim?

— Pentru că m-am plictisit, răspunse Doru răbdător, cu siguranța jucătorului care știe că are în mână cartea câștigătoare.

— De ce te-ai plictisit? încercă tata să-și joace și el cărțile cât mai abil, dar Doru îl încuie scurt:

— Pentru că nu oprim.

Părinții își dădură din nou ochii peste cap, cu aceeași perfectă sincronizare, chiar dacă de astă dată nu se mai întorseseră unul către celălalt.

— Îți spun eu cum facem, preluă tata negocierile. Oprim după ce depășim autocarul din față.

Autocarul argintiu, cu număr străin, pe care-l urmăreau de ceva vreme, păstrând distanța regulamentară, se deplasa cu viteză constantă, ca într-o problemă de matematică. Dar o viteză suficient de mare pentru a-i permite

tatei să șofeze confortabil în urma lui, fără a simți că merge prea încet. Spre surprinderea tatălui său, Doru se învoi de îndată.

— Da' până nu-l depășești, nu mai oprești, puse el singura condiție.

Apoi își continuă conversația cu calul Ralf, singura jucărie pe care o lua cu el în călătorii. Conversațiile cu Ralf erau și ele un prilej ca părinții lui Doru să-și dea ochii peste cap.

Doru îi vorbea lui Ralf într-o limbă inventată anume, din care părinții lui nu înțelegeau o iotă. Iar Ralf îi răspundea copilului în aceeași limbă, numai de el auzită, numai de el înțeleasă.

Ralf era un banal căluț de plastic și nu știa să facă nimic. Adică se putea desface în două, ca o nucă. Cele două jumătăți identice se îmbucau pe dinăuntru cu ajutorul a două tije de plastic, una pe fiecare jumătate, al căror capăt liber intra cu un clic satisfăcător în lăcașul turnat anume în interiorul jumătății opuse.

Fabricantul nu intenționase ca secretul acestui sistem de prindere să fie descoperit de cumpărător. Lui Doru nu-i luase însă mult timp să separe cele două jumătăți și nici să le pună la loc (după cumplitul moment de panică în care crezuse că jucăria i se stricase iremediabil).

Descoperirea îl convinsese că are de-a face cu un căluț fermecat. De fapt îi întărise această convingere, pentru că, din capul locului, fusese convins că doar un căluț fermecat l-ar fi putut privi ca Ralf, prin geamul unei vitrine. Atras de această privire, își târâse tatăl în magazin, să i-l cumpere. Derutat de insistențele fără precedent ale fiului său, tata i-l cumpărase.

Picioarele delicate ale lui Ralf, încremenite într-un veșnic galop fără destinație, nu beneficiau de articulații mobile. Coama și coada nu-i unduiau, fiind turnate din același rigid material ca și restul corpului, iar gâtul și capul îi erau imobile și ele. Imobili îi erau și ochii, e drept, nu lipsiți de o înțelepciune aproape nepământească, surprinzătoare pe chipul unui animal de plastic și neliniștitoare pentru oricine se întâmpla să-l privească în ochi. Oricine în afară de Doru, bineînțeles.

Din ochii aceia a aflat el că pe căluț îl cheamă Ralf. Și cu ochii aceia i-a citit și căluțul numele – numele lui adevărat, nu diminutivul cu care-l alintau părinții. Căluțul știa că pe băiat îl cheamă Aleodor și așa îl și striga. Și-i povestea câte și mai câte, și-l sfătuia la fiecare pas, și nu o dată sfaturile lui îl scosese ră pe băiat din încurcătură.

Ca acum, de pildă, când îl îndemnase să accepte fără proteste propunerea tatei de a merge în spatele autocarului argintiu...

CAPITOLUL -2

Că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti...

În loc să meargă întins spre Sinaia cu încărcătura lui de turiști (cum credea tata), autocarul încetini din senin, pulsând prietenos din stopurile lui uriașe și semnaliză complice spre stânga. *Posada* scria pe indicatorul de la marginea drumului.

— Ai spus că nu mai oprești până nu-l depășești, îi reaminti Doru suav tatălui său.

Sigur, când valurile zbuciumate ale săptămânii de lucru ți-au inundat deja țărmul week-endului mult-așteptat, nu vrei decât să te refugiezi cât mai degrabă în zona uscată a respectivului țărm. Și orice ocol, orice amânare decupează nemilos din răgazul visat. Dar tata credea în puterea exemplului, și pentru nimic în lume nu și-ar fi luat vorba înapoi – ca nu cumva să deprindă și copilul această meteahnă.

Doru, în schimb, pentru care tot timpul era week-end, n-avea nicio grabă să ajungă la aceeași pensiune modestă

din Sinaia, unde el se plictisea în timp ce părinții lui se odihneau, ca să aibă următoarea săptămână de lucru ce stoarce din ei. Așa că orice variație de traseu – fie ea oprire sau ocol – era binevenită pentru Doru, atâta vreme cât, la adăpostul ei, Neprevăzutul avea ocazia să se manifeste.

Semnalizând cuminte, tata făcu la stânga în urma autocarului, neuitând bineînțeleles să-și dea, la unison cu mama, ochii peste cap.

Autocarul înainta sigur, deși încet, pe șoseaua îngustă, mușcând cu roțile din acostamentul contrasensului, ca să poată depăși procesiunea de căruțe care umpleau drumul. Doru îl ridică pe Ralf la geam, să-și vadă confrății mai bine, și comentă cu el concentrația neobișnuită de vehicule cu tracțiune animală.

Tata conducea în urma autocarului, pufăind pe nas de parc-ar fi mers cu liftul. Și, la fel ca în lift, nu era chip să depășească. Se apropiaseră destul de mult să-i poată vedea numărul de înmatriculare, care nu era de fapt un număr, ci o plăcuță acoperită cu dreptunghiuri și pătrate colorate. „Mondrian“ i se păru lui Doru că o aude pe mama șoptindu-i tatei peste zumzetul chinuit al motorului.

— Ce țară-i asta? se miră tata, privind nedumerit ecusonul oval lipit pe geamul din spate al autocarului.

Pe ecuson era imprimată o literă – dacă aceea era într-adevăr literă – pe care niciunul dintre ei n-o mai

văzuse până atunci: arăta ca un T secționat de o liniuță transversală, sau ca două F-uri lipite spate în spate. Mama ridică din umeri.

— Fantascală, îi lămură Doru, după ce se consultă scurt cu Ralf.

Ați ghicit – părinții își dădură ochii peste cap, dar de astă dată zâmbind. Încă mai zâmbeau când autocarul frână ușor și semnaliză dreapta, înscriindu-se hurducat pe un drumeag de țară. Oftând, tata coti după el. Era un om cu principii.

CAPITOLUL –1

Paștele cailor

Nu după multă vreme, autocarul opri și tata îl depăși triumfător, doar pentru a se trezi într-o învălmășeală de mașini, autocare și căruțe, parcate la marginea unui tăpșan pe care forfoteau o mare de oameni și cai.

Părinții lui Doru coborâră nedumeriți din mașină (nu, de data asta nu-și dădură ochii peste cap) și-i făcură lui Doru semn să vină după ei. Copilul li se alătură la timp să vadă cum pe ușile autocarului argintiu ies tot felul de ființe ciudate, printre care și o mulțime de centauri.

— E bal mascat, își liniști tatăl lui Doru familia.

Mama nu părea deloc convinsă.

— Nu vă supărați, ce este aici? îl întrebă ea pe un turist care tocmai coborâse din autocar, înainte să observe că acesta avea picioare de țap.

— Paștele Cailor, răspunse turistul jovial, cu ochii la mulțimea colorată.

— Ți-am spus eu că-i bal mascat, insistă tata, pe când ochii mamei se făceau tot mai mari, pe măsură ce se umpleau de toate ciudățeniile care umblau vraise pe-acolo: zâne, unicorni, elfi, pitici, vrăjitoare, un câine cu trup de om (sau om cu cap de câine) și cavaleri în armură.

— Bun, hai să plecăm imediat, zise mama întorcându-se spre mașină.

Dar rămase înmărmurită. În spatele lor se opriseră de-a valma căruțe, autocare și mașini, blocându-le retragerea. Un tânăr bălai, îmbrăcat cu ie și cu ițari de in alb, care ducea de dârlogi un cal de culoarea lemnului de tei, le observă încurcătura.

— Da' nu vă mai necăjiți, oameni buni, le spuse el zâmbind din adâncurile liniștitoare ale ochilor săi albaștri. O să plecați când se termină.

— Ce să se termine? bâigui tata.

— D'apoi Paștele Cailor, încercă el să-i lumineze, privind complice spre calul pe care-l ducea de dârlogi.

Văzând că fețele mai rău li se întunecă, scoase fluierul de la cingătoare și, ridicându-l ușor la buze, însăilă pe el cinci note, nu mai mult. Auzindu-le, și mama și tata se simțiră dintr-odată limpeziți de orice grijă și ușori ca fulgii de păpădie. Nici măcar nu clipiră când pe lângă ei trecu Pinocchio, însoțit în zbor de Zâna Clopoțel.

De astă dată, când tânărul cel senin îi pofti să-l urmeze pe tăpșan, merșeră după el fără să pregete. Li se alătură, zâmbind, o fată frumoasă. *Haina ei albă și lungă părea un nor de raze și umbre, iar părul ei de aur era împletit în cozi lăsate pe spate, pe când o cunună de mărgăritărele era așezată pe fruntea ei netedă.* Făt-Frumos o cuprinse de mijloc și își continuară drumul împreună, strecurându-se, cu cal cu tot, prin mulțimea pestriță.

— Ia uite-l pe Mesteacăn cum apare, pe Harap Alb purtându-l în spinare, făcu deodată calul de culoarea lemnului de tei.

Când auziră calul vorbind, părinților lui Doru le pieri graiul. Ar fi rupt-o fără îndoială la fugă de-ar fi avut loc de întors, dar înghesuiți din toate părțile cum erau, rămaseră pe loc până ce însoțitorul lor își mai scoase o dată fluierul de la cingătoare și făcu cele cinci note să adie din nou peste ei. Ca prin farmec, se liniștiră și răspunseră la salutul lui Harap Alb, ba chiar și la salutul calului său de culoarea lemnului de mesteacăn. Ba încă mai avură și curajul să întrebe ce se petrece – de fapt – pe tăpșanul acela și ce înseamnă – de fapt – Paștele Cailor.

